

– Не бих се сложио да интелектуалци недовољно упозоравају на друштвене и политичке проблеме који муче српско друштво. Нас више од сто професора и доктора наука потписало је апел за Косово. Многи интелектуалци као што су Коста Чавошки, Мило Ломпар, Милош Ковић, Милан Брдар, Слободан Рељић и други често пишу и говоре о нашим горућим проблемима. Друга је ствар колико се наши гласови чују, а трећа колико се слушају и послушају, каже у разговору за „Београдски глас“ проф. др Слободан Антонић, социолог.

Да ли су велики медији, они који имају највећу читаност и гледаност, затворени за интелектуалце који су критички настројени или они тамо немају приступа?

Јесу, затворени су. Али свако ко хоће да сазна наше мишљење може да нас нађе на интернету. Ја, рецимо, сваког уторка пишем колумну за сајт „Стање ствари“, а претходне две године писао сам за сајт Фонда стратешке културе, док га нису угасили. Од 2015. године објавио сам више од сто анализа и коментара. Свако ко хоће може да прочита шта ја мислим о Александру Вучићу, Синиши Малом, изборима, опозицији, Косову и осталим актуелним темама.

Ипак, чини се да политичари не хају много за оно што критички настројени интелектуалци пишу или говоре!

То што политичари на власти или пак њихови бирачи не маре за наша изнесена мишљења и ставове није до нас. Ми говоримо слободно и отворено оно што мислимо, упозоравамо и саветујемо, а народ нека сам одлучи о својој судбини.

Закон о лустрацији код нас никада није применен, па сада опет игру воде они који

су нам некада раније направили велику штету. Колико би наша ситуација сада била другачија да је лустрација спроведена?

Код нас је лустрација била немогућа јер смо имали два „стара режима“, један је Милошевићев и други комунистички режим. Како сте могли да лустрирате Ивицу Дачића или Александра Вучића а да не лустрирате и Латинку Перовић, која је била секретар Комунистичке партије Србије, дакле, једне тоталитарне партије? Али Латинка је „мајка друге Србије“, ко је њу смео да такне?! Зато није било лустрације.

У нашој земљи на делу је управљање страхом, односно систем владавине базиран на манипулацији страхом. С једне стране, стално се хвалимо да смо много храбар народ, а дозвољавамо да се нама влада утеривањем страха. Откуд та дволичност и толики страх у народу?

Тачно је рећи да се код нас влада и корупцијом, а не само страхом. Режим се труди да корумпира кога год може, од уметника до бирача – пензионера. Кога не купи, гледа да га застраши.

За мене је много већи преступ кукавичлук елите него бојазни обичних људи. Чег а има да се боји редовни професор? Да ће га пре времена отерати у пензију?!

А чега се плаши обичан човек?

Обичан човек, поготову онај који је сиромашан, боји се за сваки динар који има. Он зна да је за њега хиљаду динара мање месечно опасност да се спусти испод границе између ситости и глади.

Зато немојмо замерати сиромашнима што продају своје гласове за две хиљаде динара. Можда бисмо и ми на њиховом месту урадили исто ако бисмо са те две хиљаде нахранили породицу.

Како оцењујете владавину Александра Вучића? Неки сматрају да је реч о аутократији, други да је исправније говорити о диктатури, шта ви мислите?

Вучић није диктатор. Он је гурнуо нашу нејаку демократију у режим који се у науци назива изборни ауторитаризам. Али то је још далеко од тираније или деспотизма. Вучић јесте ауторитарац и цео систем настоји да подеси према себи. Али његова идеологија је слаба – мало патриотизма, мало утилитаризма, мало атлантизма... То је више демагогија него целовити концепт. А на импровизацији не може да се гради озбиљна и дуговечна власт.

Зато и мислим да је Вучић у суштини тек оперетни самодржац. Он се непрестано бије у прса и прети. Али суштински, он је слабић и малограђанин у политици. Он нема храбрости нити за неко велико добро, нити за неко велико зло. И добро је што је тако.

([Београдски глас](#))